

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **L. T. P. T.**, narozena X, státní občanství X, X,
zastoupena JUDr. Ivem Žižkovským, advokátem, sídlem Americká
60, Staňkov, pobočka Martinská 319/10, Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2020, č. j. MV-174938-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 4. 2. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2020, č.j. MV-174938-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 10. 2019, č.j. OAM-12576-38/PP-2019 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo

potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobkynina žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek; žalobkyni byla současně podle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobkyně konstatovala, že již v roce 2017 a následující roky řešila skutečnost zrušení povolení k trvalému pobytu. V této věci žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, o které bylo rozhodováno u Krajského soudu v Plzni pod č.j. 57A 56/2018-72 tak, že napadené rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č.j. MV-27727-4/SO-2018, kterým byla zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu, bylo zrušeno. Následně bylo rozhodnutí krajského soudu zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 401/2018-37 a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Poté bylo v souladu s názorem NSS rozhodnuto Krajským soudem v Plzni rozsudkem ze dne 12. 2. 2019, č.j. 57A 56/2018-117, tak, že žaloba byla zamítnuta.
4. Dle žalobkyně vyplývá z výše uvedených rozhodnutí, že rozhodně existují důvody k udělení pobytu žalobkyni, nikoliv však pobytu trvalého, ale že bude postačovat přechodný pobyt, přičemž žádost o přechodný pobyt rozhodnutí NSS předpokládá. Žalobkyně zdůraznila, že v předchozích rozhodnutích se správní orgány dostatečně nezaobíraly psychickou nemocí jejího syna, která v mezních případech končí sebevraždou dítěte (vše doloženo ve správním spise), a rovněž nebyla zohledněna skutečnost, že její syn má občanství ČR, vietnamsky se sice dorozumí, ale není schopen písemného projevu v této řeči.
5. Žalobkyně se domnívala, že samotné tvrzení správního orgánu, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, není ničím konkrétním doloženo. Samotné odsouzení a trest, který vykonala, byl dostatečným ponaučením, což je následně dokladováno. Žalobkyně byla z trestu podmíněčně propuštěna, což samo o sobě svědčí o tom, že se žalobkyně napravila. Ve výkonu trestu se žalobkyně chovala nadstandardně kladně, což zkoumal soud. Od propuštění žalobkyně dne 19. 8. 2015 uběhlo skoro pět let. Je otázkou, proč správní orgán čekal více než dva roky, během kterých se žalobkyně zapojila do společnosti a žije spořádaně, aby až v prosinci 2017 rozhodl o zrušení trvalého pobytu. Není zřejmé, jaké informace vedly správní orgán k tvrzení, že žalobkyně může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a jaké informace má správní orgán o žalobkyni 5 let po jejím propuštění, že svoje rozhodnutí ještě stupňuje tím, že odmítá udělit žalobkyni přechodný pobyt, což s ohledem na vzdálenost a politické uspořádání ve Vietnamu fakticky znamená separaci matky od jejího dítěte, které bude následně vychováno v cizí rodině nebo v k tomu určeném ústavu.
6. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly

v rozporu s § 3 správního řádu. Žalovaná v neposlední řadě porušila § 2 správního řádu, § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců.

7. Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí, a to zejména s ohledem na skutečnost, že toto rozhodnutí aprobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž skrze podanou žalobu je alespoň zprostředkovaně napadáno rovněž prvoinstanční rozhodnutí.
8. Žalobkyně namítala též nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nedostatečného posouzení jeho přiměřenosti. Správní orgány zcela pominuly posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobkyně, které jsou v ČR plně integrovány. Nezletilá dcera P. L. K. měla na území ČR povolen trvalý pobyt a v současnosti chodí do školy. Jak je zajisté správnímu orgánu známo, vzdělání na území ČR je mnohem kvalitnější než v domovském státu, taktéž za dobu pobytu na území ČR si zde vytvořila přátelské vazby. Pro vývoj dětské psychiky je nucená změna prostředí velmi náročná. Prostor v ČR a v domovském státu je naprosto odlišné, ať už jde o kulturní hledisko, klimatické podmínky nebo přístup ke zdravotnictví a vzdělání. Tato změna může mít fatální důsledky pro řádnou socializaci dítěte. Nezletilý T. L. je občanem ČR. Zde navštěvuje základní školu, má zde spoustu přátel a je plně integrován. Vzhledem k tomu, že je občanem ČR, je jeho nucené odcestování s jeho matkou naprosto nemyslitelné, neboť nemá v domovském státu žalobkyně povolen pobyt a taktéž místní prostředí je mu zcela neznámé. Syn žalobkyně trpí nemocí, která by byla ve Vietnamu velmi obtížně léčitelná. Manžel žalobkyně pobývá sice v současnosti na území ČR, avšak je v řízení o povinnosti opustit území; dříve či později bude nucen odcestovat. Děti by po nuceném odcestování matky zůstaly zcela bez rodičů, což je v přímém rozporu i s mezinárodními závazky ČR, např. čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o ochraně práv dítěte. Správní orgány rovněž zcela pominuly zhodnocení, co by se stalo s dětmi, pokud by oba rodiče byli nuceni odcestovat. Žalobkyně je navíc podnikatelkou, která provozuje obchod s potravinami, čímž obstarává finanční prostředky pro živobytí celé rodiny. Samozřejmě si je vědoma toho, že se v minulosti dopustila porušení právních předpisů, na druhou stranu si každý zaslouží druhou šanci, zvláště pokud má s územím ČR spjata tolik pevných rodinných vazeb, kterými jsou její děti.
9. Žalobkyně měla za to, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nerefletovaly. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č.j. 3 Azs 240/2014-37, kde kasační soud uvedl následující: „Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.“.
10. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek kasačního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-34, kde bylo vyjeveno obdobné: „Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného

nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je ovšem otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení.“.

11. Správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. Dle výše citovaného rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č.j. 3 Azs 240/2014-37, je Nejvyšší správní soud vymezení následovně: *„Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“.* Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobkyně, tak jejich rodinných příslušníků. Žalobkyně proto považovala rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná se k žalobním námitkám vyjádřila v podání ze dne 9. 4. 2020, v němž primárně odkázala na napadené rozhodnutí. Žalovaná dále stručně popsala průběh předchozího řízení o zrušení žalobkynina povolení k trvalému pobytu a odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 2. 2019, č.j. 57A 56/2018-117. V něm soud dospěl k závěru, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. O míře závažnosti jednání žalobkyně svědčí i forma uloženého trestu, když byla odsouzena nejprve k nepodmíněnému trestu, po odpykání jeho části byla podmíněčně propuštěna. Zkušební doba byla soudem žalobkyni stanovena do 19. 12. 2021. Až do uplynutí této doby je žalobkyně i z pohledu soudu potenciální narušitelka veřejného pořádku. Žalobkyně v této době musí prokázat, že vede řádný život a až do uplynutí zkušební doby lze považovat hrozbu narušení veřejného pořádku za aktuální. Délku zkušební doby určil soud s ohledem na závažnost jednání účastnice řízení. Závažnost narušení veřejného pořádku pak lze spatřovat jak v samotném druhu narušení veřejného pořádku, tak i ve faktu, že se žalobkyně podílela na zvláště společensky škodlivém protiprávním jednání zcela vědomě a dobrovolně.
13. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného posouzení jeho přiměřenosti shledala žalovaná jako nedůvodnou, neboť se ve svém rozhodnutí náležitě zabývala přiměřeností rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to na str. 6 a 7.
14. Žalovaná zopakovala, že neudělení přechodného pobytu na území České republiky nebude v případě žalobkyně znamenat nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života. Z výpisu z cizineckého informačního systému a spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně je vdaná a má dvě děti. Žalobkyně je v produktivním věku a v průběhu řízení nepředložila žádné doklady, ze kterých by vyplývalo, že by byl její zdravotní stav nepřiznivý a nacházela se v tíživé životní situaci. Jak vyplývá z výpisu z cizineckého informač

ního systému, dceři P. L. K. H. byl zrušen trvalý pobyt (nabytí právní moci rozhodnutí dne 4. 11. 2019), manželovi panu P. V. C. byl zrušen trvalý pobyt ke dni 19. 9. 2011, kdy mu dne 11. 10. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a doba k vycestování byla stanovena na 60 dnů. Manžel poté požádal o udělení azylu, který mu udělen nebyl, a rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 4. 2019. Ohledně syna T. L., státního občana České republiky, žalovaná uvedla, že žalobkyně páchala trestnou činnost, když byl její syn ve věku šesti let, musela si být tudíž zcela vědoma, že pokud bude páchat trestnou činnost, nebude ji umožněno pobývat a realizovat rodinný život na území České republiky. Právo na respektování soukromého a rodinného života nezakládá automaticky povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. V daném případě ze spisu nevyplynou konkrétní překážky realizace rodinného života v zemi státního občanství žalobkyně.

15. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

16. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
17. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
19. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná vyslovily s takovým postupem souhlas.
20. Žaloba není důvodná.
21. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobkynina žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek; současně jí byla podle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.
22. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Předně, mezi stranami není sporné, že žalobkyně byla rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 10. 2016 ve věci sp. zn. 5T 13/2013, pravomocně odsouzena k nepodmíněnému

trestu odnětí svobody, a to za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy.

25. Dále, byť Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č.j. 9 Azs 401/2018-37, konstatoval mj. to, že *„žalobkyně má další zákonné možnosti legalizace svého pobytu, konkrétně jde o žádost o přechodný pobyt, neboť její syn má občanství České republiky, což správní orgán uvádí na straně 4 svého rozhodnutí“* (odst. 10 rozsudku), neznamená to, že by ministerstvo mělo příslušné žádosti žalobkyně vyhovět bez dalšího, automaticky. Vyhovění žádosti je možné pouze tehdy, pokud by žalobkyně splnila podmínky pro udělení příslušného oprávnění.
26. Soud se neztotožnil s námitkou, že *„samotné tvrzení správního orgánu, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, není ničím konkrétním doloženo.“* Správní orgány obou stupňů se touto otázkou rozsáhle zabývaly, žalovaná pak určité shrnutí stran toho vyjevila na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde konstatovala mj. toto: *„Komise ve věci uvádí, že v případě účastnice řízení bylo prokázáno, že se opakovaně podílela na distribuci drog. (...) Nejednalo se tak o pouhé opomenutí povinnosti, či nedbalostní trestný čin. Trestná činnost účastnice řízení pak nebyla jednorázovým excesem, ale závadového jednání se dopustila v pokračování. Ve vztahu k závažnosti jednání je třeba akcentovat i motiv, kterým byl v daném případě finanční zisk. S ohledem na uvedené skutečnosti se Komise ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že účastnice řízení narušila závažným způsobem veřejný pořádek České republiky, když z obsahu spisového materiálu vyplývá, že se na území dopustila protiprávního jednání, kterým došlo k ohrožení zájmů společnosti a České republiky a jednalo se o narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání. O míře závažnosti jednání účastnice řízení svědčí i forma uloženého trestu, když byla odsouzena nejprve k nepodmíněnému trestu, po odpykání jeho části byla podmíněčně propuštěna. (...) Účastnice řízení v této době musí prokázat, že vede řádný život a až do uplynutí zkušební doby lze považovat hrozbu narušení veřejného pořádku za aktuální. Délku zkušební doby určil soud s ohledem na závažnost jednání účastnice řízení. Závažnost narušení veřejného pořádku pak lze spatřovat jak v samotném druhu narušení veřejného pořádku jak bylo odůvodněno výše, tak i ve faktu, že se účastnice řízení podílela na zvlášť společensky škodlivém protiprávním jednání zcela vědomě a dobrovolně.“* Soud se s takovým pohledem na věc ztotožnil. Podle jeho názoru bylo spolehlivě vyličen to, v čem správní orgány spatřují nebezpečí pro narušení veřejného pořádku. V podrobnostech pak lze odkázat na odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.
27. Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný správní orgán stran toho uvedl v napadeném rozhodnutí toto: *„Komise konstatuje, že neudělení přechodného pobytu na území České republiky nebude v případě účastnice řízení znamenat nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života. Z výpisu z cizineckého informačního systému a spisového materiálu je zřejmé, že účastnice řízení je vdaná a má dvě děti. Účastnice řízení je v produktivním věku a v průběhu řízení nepředložila žádné doklady, ze kterých by vyplývalo, že by byl její zdravotní stav nepříznivý a nacházela se v tíživé životní situaci. Jak vyplývá z výpisu z cizineckého informačního systému dceři P. L. K. H. (...) byl zrušen trvalý pobyt (nabytí právní moci rozhodnutí dne 4. 11. 2019), manželovi panu P. V. C. (...) byl zrušen trvalý pobyt ke dni 19. 9. 2011, kdy mu bylo vydáno dne 11. 10. 2018 rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky a doba k vycestování byla stanovena na 60 dnů. Načež požádal o udělení azylu, který mu udělen nebyl a rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 4. 2019. Ohledně syna T. L. (...), státního občana České republiky Komise uvádí, že účastnice řízení páchala trestnou činnost, kdy*

nezletilý byl ve věku šesti let a musela si být zcela vědoma, že pokud bude páchat trestnou činnost, nebude ji umožněno pobývat a realizovat tak rodinný život na území České republiky. Právo na respektování soukromého a rodinného života nezakládá automaticky povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. V daném případě ze spisu nevyplynou konkrétní překážky realizace rodinného života v zemi státního občanství účastnice řízení. (...) Komise uvádí, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod podotýká, že z práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 této Úmluvy nevyplyná nutně právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 78/2006). Dále v souvislosti s Úmluvou o právech dítěte je nutno uvést, že Úmluva připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v čl. 9 odst. 3, ze kterého vyplývá, že státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou z rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte. Článek 10 odst. 2 Úmluvy též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Úmluva tedy požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Ty mohou být zabezpečeny jinak, než udělením povolení k přechodnému pobytu účastnici řízení.“ Ve vztahu k přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobkyně, příp. do života jejích nezletilých dětí, lze odkázat i na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č.j. 9 Azs 401/2018-37. Kasační soud tam uvedl toto: „[11] V hypotetickém případě, že by jak žalobkyně, tak její manžel skutečně byli povinni území České republiky opustit, o syna žalobkyně L. T. by měl vedle žalobkyně povinnost se postarat J. N., neboť na základě zápisu v rodném listě je zapsán jako otec a kterému je tato skutečnost na základě jeho výpovědi známa. Zároveň žalobkyni není rozhodnutím stěžovatelky další pobyt v České republice zakázán, jako by tomu mohlo být v případě jejího manžela, a proto nic nebrání styku nezletilého L. T. s jeho rodiči v České republice. Pokud by se L. T. rozhodl následovat svoji matku do Vietnamu, není ze správního spisu patrná žádná překážka bránící jeho dobrovolnému vycestování z České republiky s tím, že jeho otcí v pravidelných osobních kontaktech také nic nebrání, byť vyřizování pobytového oprávnění pro L. T. ve Vietnamu může být u vietnamských správních orgánů administrativně komplikované. [12] Ve vztahu k nezletilé P. L. K. H. by pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči ve Vietnamu byly bez jakýchkoliv komplikací, neboť jsou všichni příslušníky Vietnamské socialistické republiky, tedy země jejich původu. Pokud by nezletilá dcera měla nebo chtěla zůstat na území České republiky z titulu svého oprávnění k trvalému pobytu bez matky, která by do Vietnamu byla nucena odcestovat na základě výjezdního příkazu, mohla by být posuzována otázka, zda by byly zajištěny pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, jak je garantováno čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte. (...) Pokud by [žalobkyně] musela území České republiky opustit například z důvodu, že žádost o přechodný pobyt nepodala nebo tato žádost nebude úspěšná, nic dceři v pravidelných osobních kontaktech s matkou ve Vietnamu nebrání. (...) Pokud by [otec] skutečně byl povinen území České republiky opustit, opět nic nebrání pravidelným osobním kontaktům s jeho dcerou v zemi původu. [13] Pokud by žalobkyně se svojí rodinou chtěla nadále sdílet společnou domácnost tak, aby byla bezpečně zachována garantovaná práva jejích dětí na péči rodičů, a v důsledku ztráty jejího trvalého pobytu, který by se nepodařilo nahradit jiným pobytovým oprávněním, a vyhoštění jejího manžela, které může nastat, potom je možností společný život ve Vietnamu s tím, že synovi žalobkyně by bylo potřeba v zemi jejího původu zařídit u tamních správních orgánů pobytový status (...). Vlastní závažnou trestnou činností se žalobkyně dostala do této obtížné

situace, přičemž za toto jednání nese veškerou odpovědnost, která částečně dopadá i na její děti. Jde o to, aby tento dopad do jejího rodinného a soukromého života nebyl nepřiměřený vůči ní, manželovi a jejím dětem, což nebylo s ohledem na výše uvedené prokázáno (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 32).“ Krajský soud s ohledem na uvedené neshledal nedostatky napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí ani co do jejich přiměřenosti. Správní orgány se touto otázkou zabývaly a vše, co měly stran toho k dispozici, posoudily příslušně. Soud se s jejich závěry ztotožnil.

28. Shrnutí, tvrzení namítající porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvodnými, a soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

[V] Náklady řízení

29. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. 4. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu